

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 24.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874683936.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Det var blevet halvklart og let Frostvej. Da hun var kommen hjem, laa Haven med de snepudrede Buske i en mild lyseblaa Tone foran Vinduerne. Hun satte sig ved et af dem, og med begge Albuerne paa Bordet og Kinderne støttede paa Hænderne gav hun sig hen i sine Tankers Vold. Præsten havde talt om at hellige det, der dulgte sig i Hjertedybet, vor ubestemte opadstigende Trang. Havde hun ikke saa tidt følt noget saadant? Jo, saa længe hun mindedes, havde hun følt en inderlig Tørst efter Lykke, og denne Lykke maatte da navnlig være at finde i Kærlighed. Hendes Lærerinde havde, da hun var Barn, bebrejdet hende, at hun var altfor kælen. Hendes Fader havde tidt, naar hun ved hans Hjemkomst fra en Rejse vilde modtage ham med aabne Arme, knækket hendes Følelses Blomst ved et venligt, men 25 dog kølig affærdigende Klap paa Kinden. Hendes Mand havde været altfor verdslig adspredt og havde ført hendes Liv hen i samme Retning. Da havde Povlsens ungdomsstærke Skikkelse fængslet hende; hendes Hjerte bankede af Angest, da hun tænkte paa hin Ridetur. Hun søgte nu at mane hans Billede ud af Tanken. Det mindede hende om, at hun havde været paa Randen af en farlig Afgrund. Men de Ord, hun havde hørt, syntes hun, havde givet hende Nøglen til hende selv. Hun maatte bøje sin Længsel efter Lykke og Kærlighed ind under Naaden. Bibelske Ord, hvormed hun aldrig havde forbundet nogen Mening under sin Udenadslæren af dem i Barndommen, dukkede op med en forunderlig stærk Klang i hendes Indre. Det var, som hørte hun dem udtale af Præstens klangfulde Stemme, og Billeder fra de bibelske Fortællinger, Samaritanerkvinden ved Brønden i Sikem, Kvinden ved Farisæerens Gæstebud, tonede frem i en dirrende Lystaage for Fantasiens Øje. Men, lød det saa i hende: hvad skal jeg gøre for at hellige og mætte Kærlighedslængselen? Hyppig, saa tidt som mulig, maatte hun høre denne herlige Præst, hun maatte tale med ham! Ved denne Tanke løb der en kold Gysen igennem hende. Tænke sig Ansigt til Ansigt med *ham* ! Vilde ikke Ordene dø af Skam paa hendes Læber, naar hun skulde tale om, hvad hun aldrig havde talt om til nogen, hvad hun aldrig havde villet eller kunnet lade komme til Klarhed for sig selv? Og hun *maatte* tale med ham. Sæt, han i dette Øjeblik traadte ind i Stuen og ved venlig Aabenhed indgød hende Mod til ret at give sig hen i Samtalen med ham! - Hun kildrede sin Fantasi ved dette Billede, der paa én Gang skræmmede og fængslede den.